

efter det sidst aflagte Statsregnskab have givet, er der ikke det mindste i Vejen for uden Indtægtsforøgelse at gaa til de foreslaaede Lønningsforhøjelser for disse Etablers Vedkommende. En anden Sag er det — det vil jeg gentage —, hvis man vil forhøje Statsbanernes og Postvæsenets Indtægter for tillige at kompensere de øvrige forelagte Lønningsforslag.

Maa jeg sige til den højtærede Indenrigsminister, at efter min Opfattelse udtalte han forleden, at Postvæsenet ikke havde nogen Forpligtelse til at frankere indleverede Breve. Det er muligt, at jeg har taget fejl, og jeg skal da forlade dette Emne, idet jeg kun skal udtale, at jeg ikke tror, den højtærede Indenrigsminister har Ret i, at Postvæsenet, naar der indleveres Breve til Frankering, har Lov til at besørge andre Ting først. Naar ufrankerede Breve ere indleverede, tror jeg, at Postvæsenet har den Pligt hurtigst muligt at sørge for, at de blive frankerede, det har ikke Ret til at stille dem i anden Række.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Vordingborg (Carl Hansen). Det skal ogsaa paa dette Tidspunkt blive meget kort, saa meget mere som jeg efter hans egne Ord ikke har synderlig Grund til at tage ham alvorligt. Da jeg imidlertid før forbeholdt mig at komme tilbage til enkelte af hans Udtalelser, skal jeg, for at han ikke skal misforstaa det og tro, at jeg ikke ønsker at svare ham, saa vidt det staaer til mig, søge at gøre ham mit Standpunkt begribeligt — jeg indrømmer, at det kan falde vanskeligt. Han sagde forleden, at jeg var konsekvent, han roste mig for min Mandhaftighed o. s. v. Dertil er intet at sige, jeg indkasserer det som en Ros. Og naar han om den højtærede Konseilspræsident og mange andre af hans Meningsfæller, det ærede Medlem selv indbefattet, sagde, at de havde staaet paa samme Standpunkt, vilde de jo ogsaa have været konsekvente, om de havde indtaget mit Standpunkt i Dag, men det er jo det, der fattes de Herre. Det ærede Medlem kan ikke forstaa, at jeg og mine Meningsfæller tidligere have kunnet stemme for Lønningsforslag til de militære Underklasser. Jeg tror, at det ærede Medlem udmærket godt kan forstaa det, hvis han vil. Naar vi tidligere have stemt for den Slags Love, var det selvfølgelig i Tillid til, at vi snart maatte naa til en ny Ordning, hvor Venstres gamle Krav om en klækkelig Nedgang i de militære Byrder blev opfyldt. Med andre Ord — for yderligere at hjælpe

det ærede Medlem til at forstaa det —, vi havde ventet at faa en Betænkning fra Forsvarskommissionen, og vi havde ventet, at naar Venstres Regering skulde stille Forslag, vilde Venstres gamle Krav ske Fyldest, og vi vilde faa en virkelig Nedgang. Det ser ud til at trække i Langdrag. Ikke et eneste Menneske — maaske med Undtagelse af det ærede Medlem — er der i dette Land, der ikke undrer sig over Forsvarskommissionens Langsomhed. Ogsaa i disse Dage har der lydt Røster derom. Selv den ærede Ordfører for Venstrereformpartiet var ved at udtale sin Forundring over denne Langsomhed. Dertil kommer en lille Tvivl om denne Regerings og om Regeringspartiets Stilling, en Tvivl, der bevirker, at vi blive nødt til at tage Reb i Sejlene. Men hvis det ærede Medlem kan faa den højtærede Minister til at erklære, eller han selv kan faa Bemyndigelse til paa Partiets og Regeringens Vegne at erklære, at man snart kan vente at faa en Betænkning fra Forsvarskommissionen, at derefter Regeringen snart vil fremsætte et endeligt Forslag til Forsvarsvæsenets Ordning, og at dette Forslag kun bliver fremsat og gennemført med Venstres gamle Krav for Øje: en klækkelig Nedgang i de militære Byrder — hvis, siger jeg, det ærede Medlem kunde faa en saadan Udtalelse fra Konseilspræsidenten, skal jeg og mine Meningsfæller tage under alvorlig Overvejelse, om vi kunne forandre vor Stilling til de foreliggende Lovforslag. Se, dette haaber jeg, det ærede Medlem vil kunne forstaa. Det falder maaske lidt vanskeligt, men det gaar maaske dog. Det ærede Medlem faar jo min Støtte.

Formanden: Jeg vil henstille til det ærede Medlem at fatte sig noget kortere.

Poul Christensen: Jeg tror ikke, at jeg med færre Ord kunde sige det, som laa mig paa Sinde.

Formanden: Det beklager jeg.

Poul Christensen: Sagen er, at det ærede Medlem, jeg taler til, har en noget mangelfuld Opfattelsesevne, saa jeg maa bruge flere Ord, end det ellers var nødvendigt.

Formanden: Det ærede Medlem bør ikke anstrenge sig saa stærkt for at tale om Ting, der ligge denne Sag temmelig fjernt.